GÉCZI JÁNOS

Allegóriák

A hűs tekintet

Meglehet, csupán a vacogás, ami szétszerel,
de ereje nincs annyi, hogy újból összerakjon.
Belül nevelkedik föl, kívülről láthatatlan,
rengeteg szinonimával megszólítható.

A halottként kiterített placc közepén
az oszloprend fókuszában emelvény szónokol
diktátorhangon és az üres, a nevéhez dicstelenül
ragaszkodó tér tele van tapssal, hallelujával.

Olykor a baljós mellékutcán térdel eléd
a rém, mutatja mennyire üres a mocskos tenyere.
Látszik,
nincs a szavaknak a szájában kiterjedése.

Valahonnan lelkiismeretesen figyel valaki,
de, hogy honnan és ki, azt nem tudni.
Akit megéget a tűz, tudja,
a láng centrumában a hideg van.

A búvópatak

Maga se az, aki nem úgy tudja, hogy búvópatak.
Akképp zuhog a sziklalapokon alá,
mint lépcsősen tördelt sorokon
a végső verssor
                kerek és sekély víztükréig
                az enjambement,
hogy eltűnjék hirtelen a mederalj kőzettorkában.
A föld alatt sem változtat irányt,
függőleges zuhan alá,
hurcolja magával a számos tekintetről levált
fekete, kék és barna cellofánfecnit,
melyekben a szemeken kívül benne maradt
a patakpartjáról a zöld fűsatírozás,
s megannyi könnyű limlom, felhő.
Ha megiramodik
hátrahagyja a sóvárgó szemek maradékát.
Ha elcsendesül a rohanásban,
még emlékszik azokra,
a hiányuk egy időre
ott lebeg a saját múltját elvesztő vízben.

Mígnem rátalál a barlangjára,
ahol dús sztalaktitek, lávatőgyek között kanyarogva
lassan fut tovább,
mígnem ráébred,
immár nem búvópatak.
Nem tör a felszínre többé soha,
nem lesz az alföld az írólapja.
Hogy többé nem egyéb
a lebukott allegóriánál.